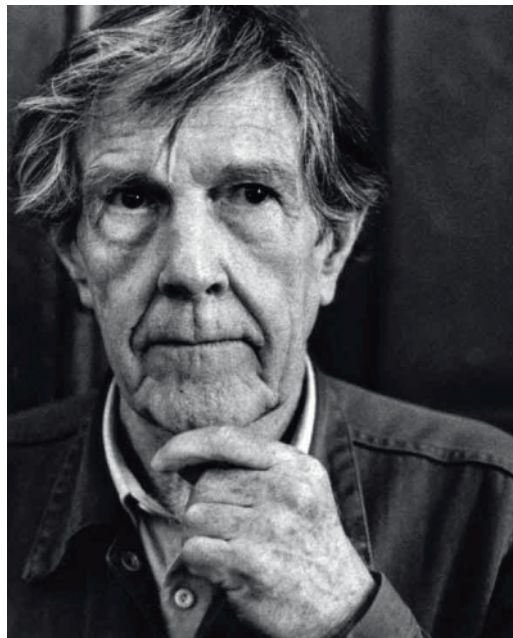

V roce 1938 se stěhuje do Seattlu, kde učí na místní univerzitě, formuje perkusní ansámbl, kde představuje odstrojené piano, kde dosahuje nového spektra zvuku tím, že různě na struny pokládá, či hází předměty. Taktéž se podepisuje pod manifestem, ve kterém obviňuje tereministy, že cenzurují zvuk tereminu, a předvádějí pouze konvenční skladby místo toho, aby ukázali, jaké jsou možnosti tereminu. Následující roky John jezdí napříč Amerikou a shání místo, které by koncentrovalo experimentální umělce. V létě roku 1942 je s manželkou téměř bez peněz, bez domova a bez nástrojů. Opět tvoří kompozice pro choreografii a znovu potkává svého spolupracovníka a tanečníka Merceho Cunninghama, se kterým má milostnou aféru, která končí Johnovým rozvodem s jeho Xénií. John komponuje *The Wonderful Widow of Eighteen Springs*, kterým získává uznání, ale ne peníze. Dává lekce kompozice a díky jedné indické žačce výměnou požaduje lekce indické hudby a indické filozofie (později studuje i zen buddhismus), to vede k albu *Sonatas and Interludes*, díky kterému dostal grant. Opět se vrací do Paříže, kde potkává další hudebníky a jeden z nich mu dává překlad *I' ting* (čínská metoda věštění, která zasazuje náhodné události do smysluplného systému). John je fascinován a knihu používá nikoliv k věštění, ale ke stavbě kompozice. Tím se stává jeho hudba v podstatě nehratelná, John o tom říká, že ukazuje, že nemožné není až tak nemožné. Ačkoliv John žije na pokraji bída, stále vyučuje, komponuje v rámci *tape music* (kompozice z magnetofonových nahrávek) *Williams Mix* a v roce 1952 představuje své největší a nejkotroveznější dílo *4'33"* (3 větná skladba, kde nezazní ani jeden tón), které oslavuje ticho, díky kterému je možné vnímat zvuk svých myšlenek. Téhož roku přichází s koncepcí spojení moderního tance a hudby: *Theatre Piece No. 1*, která změnila základy soudobého moderního divadla (zejména skládané pro svého přítele Cunninghama).

Také se věnuje aleatorickým skladbám (to je náhodou ovládané skladby) - samozřejmě vše za spolupráce s knihou *I' ting*. Začíná psát knihy a první jménem *Silence* (Ticho) je považována za nejinspirativnější knihu. John začíná více experimentovat v rámci projektů *Variations* se jeho hudba stává manifestem. John díky tomu zakládá Novou hudební školu, kde vyučuje experimentální kompozici a tato škola je jeden ze základních pilířů mezinárodního hnutí Fluxus (např. ČSSR reprezentoval v hnutí Fluxus Milan Knížák). John prezentuje své koncerty jako manifesty. Běžné je, že třeba na koncertech spoluhtáč ustříhne spoluhráči kravatu a umyje mu během hraní hlavu šamponem. Nebo vede hráče k tomu, aby jamovali na libovolnou květinu jako nástroj (palmy, kaktusy apod.) Koncem 60. let již John trpí artritidou a přestává veřejně vystupovat. John se věnuje malování dokud mu to nemoc dovolí. Na konci 80. let se jeho stav výrazně horší a John Cage umírá po několika srdečních záchvatech 12.8.1992.

Krtek

Varování: číst básně z mobilu je dekadence!

Zprávičky

- 5.9. se koná akce **Podviní 2013**. Vystoupí: PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE, BBP, DIM LOCATOR, ZUBY NEHTY, OTK. Kde: Vysočanský park Podviní, start: 16:30, vstup: 0.
- 5.9. se koná koncert kapely Dust a Temnoplodec, kde: klub FINAL (Příběnická 8), start: 20:00, vstup: ??.
- 15.9. se koná povodněmi odložený **Woofstock**, zahrají: Please The Trees, Kuchař Kittchen, Post-hudba, Vložte Kočku, Vobezdud. Kde: Tiskárna na vzduchu, nový kulturní prostor pod otevřeným nebem v areálu pražského Výstaviště, start: 12:00, vstup: ??.

Redakce Nájezdu vyhlašuje soutěž o nové logo časopisu Nájezd. Své tvůrčí nápady i postřehy pošlete s krtekem, Dawem nebo je pošlete na redakční adresu: najezd@gmail.com.

Nájezd

Doplň text, z minulého čísla

Minulý týden byla akce *Doplň text* do obrázku naznačeného výše. Nicméně přihlásili se mi 4 lidi, proto jako nejlepší vybírám všechny zúčastněné.

Láďa:

Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.

Rohlík:

Zdravě žít,
svobodně pít,
a myslet na kozy!

Markéta:

Ahoj, jsem Standa.
Jdem na houbičky?

Filip:

Ty vole, neser mě! Jseš tady místní a zatím jsi tady nic nepomohl! Mejdan skončil, tak táhni do píče.

Kalimero:

Nepoklepals mi rukou! Neposlals brko. Urvu ti brko! Kokot! Zbyde jen zubů cvakot!

nájezd

Kreténi

To bylo tenkrát v devadesátejch (to) jsem se vám nádherně zamiloval... Byla báječná, štíhlá, ňadra pevná, blond kadeře, přitažlivá – Katka. Dvacet let a ještě panna. Byla částečně zničená svým brutálním otcem a zároveň znechucena z jednoho oplzlého úchylna z dětství. Otec byl k ní a jejím sourozencům krutý, často je bil a lámal o ně vařečky. Káťa měla 5 sourozenců a otec chodil pravidelně do domácích potřeb pro vařečky se slovy: „Víte, u nás doma se hodně vaří.“ Lámal prostě o své děti vařečky jak na běžícím pásu. Nějakou dobu trvalo, než se brutálního otce zbavili a matka se rozvedla. To bylo Káťě čerstvě 14 let. Musela tudíž jako jedna ze starších dětí jít při škole do práce. Podařilo se jí tenkrát sehnat pozici šatnářky v Branickém divadle. Vystupovali tam tehdy věhlasní herci jako Viki Preiss, Naďa Konvalinková, ale taky M. se svým pořadem: „Ptejte se mě na co chcete – na co chci vám odpovím!“ Do divadla častokrát jezdily zájezdy z vesnic, narvané autobusy se těšili na humor. Vystoupení fungovalo vždy stejně. Někdo se na něco zeptal a šikovný rétorik to otočil na historku přesně naučenou, tak po shlédnutí dvou představení nemělo již smysl sledovat již třetí, páč to byl stereotyp. Káťa se jako čtrnáctiletá v šatně zabydlela a paní principálová s ní byla spokojena. On M., tenkrát již hvězda, měl slabost pro něžné pohlaví. Káťa nezletilá, vysoká, štíhlá s trojkami, zažila několikrát silné šoky, protože tehle brňák to na ní perverzně zkoušel, jak to šlo. Nejen, že jí dělal nemravny návrhy, ale také jí v nepozorovaných chvílích osahával a vyvíjel na ní nátlaky zvláště po vystoupeních, když vyklízela šatnu. Choval se jako nadržžený prase a jednou ji prý málem znásilnil. Nevydržela tohle psycho, bylo jí z toho úzko a počala být na ty výpady alergická a tak z divadla odešla a poté uklízela v Mateřské škole a Lidušce. Byla vůči mužům zapšklá a nebylo jednoduché jí z jejího znechucení dostat. Káťa, když jsem jí v jejích 20 letech poznal, byla ještě panna. Jezdili jsme na výlety,

koncerty, kina, ale furt jen platonicky. Pak mi vyprávěla, jak dělal šatnářku.. Po několika letech jsem začal pracovat pro Národní divadlo v technické četě zabezpečení. Kdo tam se mnou taky nepracoval? Dobyteček M.! Zjistil jsem, jak jsme byli v kontaktu, že Katka nelhala a nepřeháněla. (A měla čistou pravdu!) Několikrát jsem stál nepozorovaně vedle kulis – u štonu. M. s herečkou v objetí za šálou. Mačkal jí ňadra, klín a pak zadek. Chroptěl u toho, až se mu potily šminky, oddychoval opravdu těžce jako úchyl. Po přestávce to pak pokračovalo zase s jinou herečkou. Mnul jí ňadra, sliboval, že se kvůli ní rozvede atd. Měl

jsem sto chutí za nimi vlítnout, odstrčit ho a dát mu 3 rychlý děla, jenže to by pak byl průser jako Brno. Cítil jsem k němu šílený odpor. Katka měla pravdu, že je to arogantní kripil! Ve firemním výtahu jezdil s rypákem nahoru a nezdravil. Jednou takhle příběhl hlavní mistr na šatnu techniky a praví: „Hele, kluci, ten M. si na vás na vedení stěžoval, že ho prej nezdravíte!“ A ze šatny se sborově ozvalo: „Dyť on taky nezdraví!“ „Já vím kluci, je to kretén“

„Jo a arogantní!“ ozvalo se zase sborově.

Kalimero

(Text redakčně upraven. Nájezd)

John Milton Cage ml.

(5. září 1912 – 12. srpna 1992)

„Nemůžu pochopit, proč se lidi bojí nových nápadů, já se daleko víc bojím těch starých.“

John se narodil před 101 lety v L.A. do rodiny vynálezce a novinářky. Své první lekce na piáno dostal od své tety zhruba v 10 letech. John se ale nechtěl učit virtuózní techniky hry, dokonce ani kompozice ho moc nezajímala, ale s oblibou četl noty a ty hrál. Po maturitě v roce 1928 má spisovatelské ambice a hlásí se na Pomona univerzitu, kde je ale záhy zhnusen tím, že se studenti učí z učebnic místo toho, aby tvořili. Ačkoliv to byl neúspěšnější student v ročníku, univerzitu opustil. Poté se vydává na 18 měsíční cestu stopem po Evropě (Francie, Španělsko a sousední ostrovy). Během cest zkoumal architekturu, kreslení, divadlo a poezii, taky zkoušel komponovat hudbu, ale s výsledkem nebyl spokojený. John se roku 1931 vrací zpět do Ameriky a vzdává se kreslení, protože hudbou chce vyjádřit více než obrazy. Zkouší 25ti tónovou stupnici (proti klasické 12ti tónové) a stěhuje se do New Yorku, kde si bere lekce hraní na klavír. A živí se tam jako čistíč zdí. Za několik měsíců se jeho kompozice výrazně zlepší a zapůsobí tak na Schoenberga (průkopníka v 12ti tónových stupnicích), který za slib, že se John bude věnovat celý život hudbě, mu dává lekce a mentorský dohled zdarma. Po dvou letech spolupráce John odchází – Schoenberg o něm říká, že John Cage nebyl nikdy dobrým skladatelem, ale to, co John vytvořil, bylo inovační a geniální – byl vynálezcem. V roce 1935 se John oženil s umělkyní Xeníí Kashevarovskou. Spolu se stěhují do Hollywoodu a John pracuje jako skladatel pro taneční choreografie. Tak John začíná experimentovat s nehudebními nástroji jako je třeba vše, co lze doma nalézt. Jak John tvrdil: Každá věc má svého ducha, kterého lze uvolnit pomocí zvuku, který ta věc vydává.